

послѣдне-то облѣкло, което ще ми трѣбва на този уморителенъ свѣтъ.” Десетъ години ималъ още Бугенхагенъ да живѣе ; но заключителны-тѣ му думы, “уморителенъ свѣтъ,” изражаватъ истинны-тѣ му чувства; защото, двѣ години прѣди да пише това писмо, Лутеръ былъ умрѣлъ. Никой, може-бы, не почувствовалъ толкозь дълбоко смърть-тж на Прѣобразователь-тѣ колкото Бугенхагенъ. Когато Д-ръ Иона извѣстилъ на Саксонскый-тѣ Електоръ за Лутеровж-тж смърть, той му внушилъ щото съ отговоръ-тѣ си да прати и едно утѣшително писмо на “Д-ръ Помера,” който повече отъ всѣкы други бы пострадалъ отъ смърть-тж на старый-тѣ и любезный-тѣ си пріятель. Когато Бугенхагенъ казвалъ погребално-то слово на Лутерово-то погребеніе, сълзы—отъ неговы-тѣ очи и отъ очи-тѣ на събрано-то огромно множество—затекли и прѣсичали думы-тѣ му. Златный-тѣ вѣкъ на по-свободнж-тж и по-благонадежднж-тж работж, както казва Меланктонъ, ся свършилъ : желѣзный-тѣ вѣкъ настанжлъ.

VIII.

ОБСАДА-ТА НА ВИТТЕМБЕРГЪ И КРАЙ.

Едва Лутеръ ся поминжлъ, и явно ста-